

Handelsrejsende, efter at hans Stilling som saadan er ophørt, desuagtet ved Benyttelse af Blanketter, som ere givne ham i Hænde af Handelshuset, fremdeles kan binde dette, er et Spørgsmaal, som hverken er afgjort ved den nævnte § 88 eller ved nærværende Udkasts Bestemmelser. Spørgsmaalet har saa ringe praktisk Interesse, at der ikke er fundet Grund til at forsøge paa at løse det ved en Lovregel.

§ 17 omhandler kun saadanne skriftlige Fuldmagter, som ere overgivne Fuldmægtigen. Er en skriftlig Fuldmagt af Fuldmagtsgiveren sendt til Tredjemand, finde Reglerne i Udkastets § 14 Anvendelse. Det udkræves endvidere — dette findes ikke særligt udtalt i den norske Udkast, som gaar ud fra, at det fremgaar tilstrækkeligt af Sammenhængen — at Fuldmagten maa anses bestemt til at være i Fuldmægtigens Besiddelse og at forevises for Tredjemand. Er Fuldmagten kun overgivet til Fuldmægtigen for af ham at overgives til Tredjemand, og sker dette, er det ligeledes § 14, som kommer til Anvendelse. Fuldmagten maa fremtræde saaledes, at det paagældende Dokument, hvori den er indeholdt, udviser, at det er bestemt til Forevisning som et Legitimationspapir; en Udtalelse f. Eks. i et Brev til Fuldmægtigen kan i Almindelighed ikke være tilstrækkelig.

Paragrafens Regel om Tilbagekaldelse af den skriftlige Fuldmagt, hvorefter der hertil kræves, at Fuldmagten paa Fuldmagtsgiverens Forlangende tilbagegives ham eller tilintetgøres, stemmer med almindelig Retsopfattelse i de nordiske Lande og med tysk Ret, se den tyske borgerlige Lovbog § 172, 2det Stykke. Paa den ene Side er saadan Tilbagegivelse eller Tilintetgørelse tilstrækkelig til at udelukke, at Fuldmægtigen fremtidigt benytter Fuldmagten, se dog Udkastets § 20 samt § 13, 1ste Stykke in fine, der f. Eks. kan faa Anvendelse i det hyppige Tilfælde, at en Person, som ifølge sin Stilling har en vis Fuldmagt, tillige har en skriftlig Fuldmagt. Paa den anden Side kunne andre Tilbagekaldelseshandlinger ikke træde i Stedet

for Fuldmagtens Tilbagegivelse eller Tilintetgørelse, se dog Udkastets § 13, 2det Stykke og § 21. Dette kunde undertiden synes haardt, saaledes naar Fuldmagten kan benyttes overfor en ubestemt Kreds af Personer, saa at Tilbagekaldelse ved særskilt Meddelelse til hver enkelt af disse er udelukket, og Fuldmagtsgiveren har gjort, hvad han kunde for at faa Fuldmagten tilbage, men dette dog er mislykkedes, f. Eks. fordi Fuldmægtigen nægter Tilbagelevering eller falskeligt paastaar, at Fuldmagten er frakommet ham. Ganske vist vil den i Udkastets § 18 aabnede Adgang til at faa Fuldmagten erklæret uvirkelig som bøde noget herpaa; men inden dette er lykkedes, kan Fuldmægtigen have anrettet Ulykker ved at binde Fuldmagtsgiveren. Herved er imidlertid ikke noget at gøre. Det er jo Fuldmagtsgiveren selv, der har udrustet Fuldmægtigen med det farlige Legitimationspapir, og han maa da være nærmere end den godtroende Tredjemand til at bære Tabet, hvis Fuldmægtigen skulde misbruge hans Tillid. Omvendt vil man vistnok ikke finde nogen Betænkelighed ved, at Fuldmagtsgiveren efter Udkastets Regel, bortset fra Bestemmelsen i § 20, ikke bliver bunden, naar Fuldmagten paa det Tidspunkt, en Retshandel slutes, paa Fuldmagtsgiverens Forlangende er tilbageleveret eller tilintetgjort, og det selv om Tredjemand maaske paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne har faaet Fuldmagten forevist. For at være ganske sikker bør Tredjemand forlange at se Fuldmagten, naar Aftalen slutes.

Særlig Tvivl har der i Kommissionen hersket om, hvorvidt det til Anvendelsen af Reglerne om skriftlig Fuldmagt udkræves, at Fuldmagten virkelig har været forevist Tredjemand. Medens man, som her nævnt, ikke har været i Tvivl om, at Fuldmagtsgiveren, naar Fuldmagten ved Retshandelens Indgaaelse forevises, bliver bunden ved Fuldmægtigens Retshandler med godtroende Tredjemand, saalænge Fuldmagten faktisk ikke paa Fuldmagtsgiverens Forlangende er tilbagekaldt eller tilintetgjort, uanset at han efter bedste Evne har for-